

A Fővárosi Ítéltábla a Raboczki Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Szabó & Szomor Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. október 25-én kelt 29.G.40.828/2013/35. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 2.000.000,- (Kettőmillió) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjat.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete (a továbbiakban: PSZÁF) a 2006. január 11-én kelt E-I-30/2006. számú - az alperes alapításának és pénzügyi vállalkozásként történő működésének engedélyezéséről szóló - határozata szerint az alperes jogosulttá vált az 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban Hpt.) 3. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott, pénzügyi lízingszolgáltatás nyújtására, gépjárműlízing, általános eszközlízing és ingatlanlízing tekintetében.

A 2007. április 20-i szándéknyilatkozat aláírását követően, a 2007. június 5-i társasági szerződéssel az ... Kft. és a ... GmbH megalapították a felperesi gazdasági társaságot.

Az alperes 2007. július 31-én kelt finanszírozási ajánlatában tájékoztatta a felperes tagjait a zártvégű pénzügyi lízingszerződésre vonatkozó általános információkról, és arról is, hogy a pénzügyi visszlízingszerződés előnyösebb az áfa visszaigénylésre tekintettel.

A felperes tagjai, a közöttük 2007. szeptember 24-én létrejött írásbeli megállapodásban rögzítették, hogy szándékukban áll egy abroncs újrahasznosító berendezés közös létrehozása és üzemeltetése, annak segítségével gumiőrlemény

és gumiliszt előállítása, amellyel kapcsolatban már 2007. április 20-án szándéknyilatkozatot tettek, 2007. június 6-án keretszerződést kötöttek, a 2007. június 5-i társasági szerződéssel pedig létrehozták a 3.000.000,- Ft törzstőkéjű felperesi gazdasági társaságot. Az egyes tagokra eső törzsbetét-összegek, továbbá a ... GmbH tagi kölcsönnyújtásán túl rögzítésre került a III/3. pontban az is, hogy a közösen üzemeltetni kívánt abroncs újrahaznosító berendezés vételárát a ... GmbH által nyújtott tagi kölcsön mellett, 4.300.000,- euró erejéig, lízingszerződéssel az alperes finanszírozza. Rögzítették továbbá, hogy az alperesnek a ... GmbH részére kell megfizetnie a vételárát, a lízing finanszírozási költsége a 2007. július 31-i finanszírozási ajánlatban foglaltak szerint alakul (III/3. a), b), e) pontok). A megállapodásban foglalt rendelkezéseket - az okiratra vezetett nyilatkozatával - a felperes is elfogadta.

A felperes mint lízingbevevő és az alperes mint lízingbeadó között 2007. szeptember 24-én zártvégű lízingszerződések jöttek létre, a 100626-FL-0 számú megállapodásban a ... gyártmányú gumihulladék előaprító berendezés és granuláló gépsor, 100627-FL-0 szerződésszámon a ... gyártmányú finomőrítő berendezés és tartozékai tárgyában. A lízingelt eszközök szállítója a ... GmbH volt.

A lízingszerződések II.1. pontja úgy szövegezte, hogy az alperes a felperestől megvásárolt eszközöket lízingbe adja a felperesnek, azokat a felperes lízingbe veszi és lízingdíjat fizet.

A II.2. pont szerint a felperes az alperes birtokába adja a lízingtárgyakat, amelyről átadás-átvételi jegyzőkönyv készül, és ezzel egy időben az alperes a felperes birtokába adja a lízingtárgyakat. Kikötésre került sz is, hogy a kárveszély folyamatosan a felperest terheli.

A VII.3.f) pont kimondta, hogy az alperes jogosult elállni a szerződéstől, ha a felperes és az eszköz gyártója között az eszköz leszállítása és üzembe helyezése tárgyában megkötött szerződés - az adásvételi szerződés VI.4. pontjában foglalt üzembe helyezési jegyzőkönyv lízingbeadó alperes vagy felhatalmazása alapján a lízingbevevő felperes általi aláírása előtt - egyoldalúan vagy közös megegyezéssel megszűnik vagy felbontásra kerül.

A IX. pont rendelkezett a lízingszerződések hatályba lépésének együttes feltételeiről, amelyek a következők voltak: a biztosítékokra vonatkozó szerződések és nyilatkozatok előírt formában és tartalommal való kézhezvétele az alperes által (a) pont), a lízingszerződés megfelelő tartalommal való aláírása és kézhezvétele (b) pont), az általános szerződési feltételek lízingbevevő felperes általi aláírása (c) pont), a felperes részéről pénzforgalmi számla nyitása az alperesnél (d) pont).

A lízingszerződések mellékleteit képezték az alperes általános szerződési feltételei, adásvételi szerződés, jegyzőkönyv átadás-átvételtől és birtokba adásról, fizetési ütemterv, biztosítéki szerződések, nyilatkozatok, biztosítások tartalmára vonatkozó nyilatkozatok, biztosítás megkötésének igazolása, szállítási szerződés, valamint az alperes, az ... Kft. és ... GmbH közti megállapodás.

Az alperes általános szerződési feltételei (a továbbiakban: ÁSZF) 6. pontja szabályozta a lízingtárgy átvételével kapcsolatos eljárást és a kárveszély kérdését, a 11. pont rendelkezett a lízingtárgyakkal kapcsolatos szavatosságról.

A 11.1. pont szerint a lízingbevevő tudomásul veszi, hogy a szerződés tárgyát képező eszközt saját céljára maga választotta ki, azt a lízingbeadó kizárólag a vele

kötött szerződés teljesítése érdekében vásárolta meg.

A 11.2. pont úgy rendelkezett, hogy a lízingbeadó a szerződés aláírásával a lízingbevevőre engedményezi - kezési felelőssége kizárásával - az adásvételi szerződésből eredő kellékszavatossági és jótállási jogait, egyben felhatalmazza a lízingbevevőt, hogy azokat a szerződés fennállása alatt közvetlenül érvényesítse a szállítóval szemben. Erre tekintettel a lízingbevevő tudomásul veszi, hogy a lízingbeadót nem terheli felelősség az eszköz származásáért, műszaki állapotáért, rejtett vagy egyéb hibájáért.

A 11.4. pont értelmében a lízingbeadó a vételár megfizetésén kívül, egyéb kötelezettséget nem vállalt az adásvételi szerződés teljesítésével kapcsolatban.

A 11.3. pont kimondta, hogy az eszköz meghibásodása, használatra való alkalmatlansága nem mentesíti a lízingbevevőt a lízingdíj és egyéb fizetési kötelezettsége alól.

Az ÁSZF 11.5. pontja úgy rendelkezett, hogy a lízingbevevő az eszköz birtokbavételétől kezdődően viseli az eszköz birtoklásával és üzemeltetésével összefüggő kárveszélyt, kártérítési felelősség terheli a lízingbeadó felé az eszköz teljes vagy részleges meghibásodásáért, megrongálódásáért, megsemmisüléséért, az eszköz birtokból való kikerüléséért.

A 12.11. pont kimondta, hogy a lízingszerződés fennállása alatt a lízingbevevő saját költségére és kockázatára köteles üzembe helyezni a lízingtárgyat, üzemeltetni, fizetni az üzemeltetéssel és fenntartással járó valamennyi járulékos költséget.

A lízingszerződések 2. számú mellékletét képezték a peres felek között 2007. szeptember 24-én létrejött adásvételi szerződések, amelyek I.2. pontja egyezően rögzítette, hogy az alperes kizárólag abból a célból köti meg az adásvételi szerződést, hogy annak tárgyát képező eszközt lízingdíj fizetése ellenében a lízingbevevő felperesnek lízingbe adja (vissz lízing).

A II.1. pontban foglalt nyilatkozataival a felperes tudomásul vette, hogy amennyiben a lízingszerződés alapján szavatossági igényt kíván érvényesíteni, a lízingbeadó ezt az igényt szavatossági igényként vele - mint az eszköz eladójával - szemben érvényesíti. A felperes felhatalmazást adott az alperesnek, hogy a kölcsönösen fennálló szavatossági igények tekintetében beszámítással éljen, amelynek következtében, a beszámított szavatossági követelés erejéig a másik fél szavatossági követelése megszűnik. Rögzítésre került az is, hogy a felperes e rendelkezéstől függetlenül köteles szavatossági és jótállási jogokkal élni az eszköz gyártója felé.

Az adásvételi szerződések III.2.1. pontja úgy szövelt, hogy a teljes, áfával növelt vételár az azt követő 14. napon esedékes, hogy az eszköz lízingbeadó - vagy felhatalmazása alapján a lízingbevevő - általi átvétele, birtokbavétele megtörtént, és az erről szóló átadás-átvételi jegyzőkönyv a VI.1. pont szerint az alperesnek kézbesítésre kerül, illetve kézhez vette az eszköz eladását igazoló, a hatályos jogszabályoknak megfelelő és a kellő formában, tartalommal kiállított, vételárra vonatkozó számlát.

Az adásvételi szerződések V.1. pontja szerint a felperes szavatolt azért, hogy az eszköz az első forgalomba hozatala során új és kifogástalan állapotban van, illetve hogy szervizkönyvében, a gyártó által kiállított egyéb okmányban biztosítva van a jogszabályban meghatározott jótállás és szavatosság.

A VI.1. pont szerint az eszközök lízingbeadó - illetve ezzel egyidejűleg a lízingszerződés alapján a lízingbevevő - részére történő birtokba adása úgy valósul meg, hogy a lízingbeadó és a lízingbevevő átadás-átvételi jegyzőkönyvet írnak alá. Kikötötték, hogy a lízingtárggyal, illetve annak részeivel kapcsolatos valamennyi kárveszély és kockázat az átadás-átvételi jegyzőkönyv aláírásától függetlenül, folyamatosan a lízingbevevőt, illetve az eszköz gyártóját terheli.

Az adásvételi szerződések VI.3. pontja szerint a felperes köteles volt üzembe helyezni a lízingtárgyakat az újszilvási telephelyén, a VI.1. pontban meghatározott birtokba adást követő 120 napon belül. Rögzítették, hogy az üzembe helyezési eljárás magában foglalja az eszköz biztonságos és rendeltetésszerű használatra való alkalmassága megállapításához és ellenőrzéséhez szükséges, az adott iparágban általánosan alkalmazott próbaüzem lefolytatását is, azon a felperes köteles volt részt venni, az üzembe helyezési eljárás sikeres befejezéséről jegyzőkönyvet felvenni, az adásvételi szerződés melléklete szerint.

Az adásvételi szerződések hatályba lépésének feltétele az volt a IX. pont szerint, hogy azt a felek aláírják és a szabályszerűen aláírt szerződéseket az alperes kézhez vegye.

Az alperes és a felperes tagjai között 2007. szeptember 24-én külön megállapodás jött létre, a biztosítéki szerződések érvényesítésével kapcsolatban.

A 100626-FL-0. számú lízingszerződés mellékletét képező átadás-átvételi jegyzőkönyv Gechingenben 2007. október 11-én került aláírásra a felek részéről. Annak I. pontja szerint az alperes a felperes birtokába és használatába adta a berendezést, azzal, hogy valamennyi kárveszélyt és kockázatot a felperes visel, a berendezés tulajdonosa az alperes marad. A II. pontban tett nyilatkozatával a felperes szavatolta, hogy a lízingtárgy az adásvételi szerződésben és a lízingszerződésben rögzített tulajdonságokkal rendelkezik, az általa célzott rendeltetésszerű használatra alkalmas.

2007. október 11-én a ... GmbH tulajdonjog átruházási nyilatkozatot tett a felperes javára a 2007. szeptember 24-én kelt, 513158 számú szállítási szerződés 1. szállítási egysége tekintetében, azzal, hogy a tulajdonjog a 3.100.000,- euró összegű számlája kiegyenlítésével száll át a felperesre. Ugyanezen napon a felperes és a ... GmbH között átadás-átvételi jegyzőkönyv is felvételre került a gépjárműabroncs újrahasznosító berendezés ezen része tekintetében.

A 100627-FL-0 számú lízingszerződés tárgyát képező berendezésre a peres felek - a 2007. október 11-i irattal egyező tartalmú - átadás-átvételi jegyzőkönyvet vettek fel. A felperes és a ... GmbH között a 2. számú szállítási egységre vonatkozó, 2008. január 28-i átvételi jegyzőkönyvben rögzítésre került, hogy az aprítógép és a kiegészítő áramfejlesztő működése rendben van, a berendezések betanítását a ... GmbH végezte. A szállító 2008. január 28-án a felperesnek címzett tulajdonjog átruházási nyilatkozatot tett, azzal a kitételrel, hogy a tulajdonjog az ugyanezen napon kiállított, 1.200.000,- euró összegű számla kiegyenlítésével száll át.

A felperes 2008. február 7-én kérte az alperestől, hogy a 2. számú szállítási csomagban levő lízingtárgyak vételárát közvetlenül a ... GmbH bankszámlájára utalja.

A felperes nem jelzett problémát az alperes felé a lízingtárgyak működésével, használhatóságával kapcsolatban, a lízingdíjakat határidőben és maradéktalanul

nem egyenlítette ki.

A peres felek 2009. március 1-jén megbízást adtak R.... Kft.-nek a felperes pénzügyi átvilágítására.

A felperes 2012. szeptember 29-én kelt írásbeli panaszában közölte az alperessel, hogy nem tartozik a lízingszerződések alapján követelt összeggel, továbbá azt is, hogy a berendezések rendeltetésszerű használatra, termelésre alkalmatlan állapotban kerültek átadásra.

A ... GmbH jognyilatkozat pótlása iránt peres eljárást kezdeményezett az alperessel szemben a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 27.G.302.833/2011. számon, amely perben Sz. K., az ... Kft. tulajdonosa úgy nyilatkozott, hogy a felperes a perbeli lízingtárgyakkal kapcsolatos termelő, feldolgozó tevékenységet 2008. december 2-án megkezdte.

2012. október 29-én a felperes ügyvezetője, B. T. - továbbá külön a felperes üzemvezetője - közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatot tettek arról, hogy a lízingtárgyak üzembe helyezése sem az alperes, sem a gyártó részéről nem történt meg 2008. december 2. óta, így azokat a felperes nem vette át. Üzembe helyezési jegyzőkönyvvel sem a felperes, sem az alperes, sem a ... GmbH nem rendelkezik. Kijelentették azt is, hogy mivel az alperestől lízingelt gépsor nem teljesítette az adásvételi szerződésben vállalt 50 %-os teherabroncs, 50 %-os személyabroncs feldolgozását, sem az acél tisztaságát, a felperes nem vette át a gépsort.

A felperes által 11016/Ü/321/2013. számon kezdeményezett közjegyzői nemperes eljárásban Áné G. E. szakvéleményt készített a lízingtárgyak műszaki alkalmasságáról, a felperest ért - 496.400.000,- Ft, továbbá 700.000,- euró összegű - kárról.

Az alperes 2013. június 12-én pert indított a Fővárosi Törvényszéken 21.G.42.166/2013. számon a felperessel és az ... Kft. alperessekkel szemben, ingó kiadása és lízingdíj megfizetése iránt.

A felperes tagjával, az ... Kft.-vel szembeni adóvégrehajtási eljárásba az alperes bekapcsolódott, a felek közti lízingszerződések mellékletét képező biztosítéki szerződések alapján.

A felperes a 2013. március 13-án benyújtott, a Ptk. 318. §-ára, 299. §-ára, 306. § (3) bekezdésére, 303. § (3) bekezdésére, 207. § (6) bekezdésére és a 355. § (4) bekezdésére alapított, majd módosított keresetében szerződésszegéssel okozott kár jogcímén 496.400.000,- Ft, valamint 700.000,- euró tőke és azok után 2013. március 12-étől kezdődő késedelmi kamat megfizetésében kérte az alperes marasztalását. Kérte továbbá annak megállapítását is, hogy a felperesnek nem áll fenn tartozása az alperes felé.

Kárigénye összetevőiből - a közjegyzői eljárásban készült szakvéleményre támaszkodva - 224.000.000,- Ft-ot túlbegyűjtésből eredő, 272.000.000,- Ft-ot lízingtárgyak kijavításával felmerült költségként, 700.000,- eurót elmaradt jövedelemként érvényesített.

Arra hivatkozott, hogy a felek között létrejött lízingszerződések színlelték, tartós bérleti szerződéseket takartak, amelyek keretében az alperes egy partnere, a ... GmbH gépei kerültek bérbe adásra a felperes részére. Állította, hogy a felek tényleges szerződési akarata tartós bérletre irányult, a felperes az alperes és a ...

GmbH rábeszélésére írta alá a lízingszerződéseket; a lízingtárgyakat nem a felperes választotta ki, a felperes nem a saját vagyontárgyát értékesítette az alperesnek. Álláspontja szerint a kereseti érvelését támasztja alá, hogy az eszközök vételárát az alperes közvetlenül a ... GmbH-nak utalta, továbbá a lízingszerződések azon rendelkezése, miszerint az üzembe helyezésnél jelen kell lennie az alperes képviselőjének és a 2007. július 31-i levél is. Ez utóbbi igazolja, hogy a pénzügyi lízingszerződés fiktív konstrukciót takart, a valóságban az alperes és a ... GmbH közösen keresték meg a felperest a gyártó hulladékfeldolgozó gépei kipróbálása, tartós bérletbe vétele érdekében, amelynek „lepapírozása” történt úgy, hogy számvitelileg alkalmas legyen az alperesnek és a ... GmbH-nak. A ... GmbH tulajdonrészt kapott a felperesi társaságban, az alperes pedig pénzügyi visszlízingnek álcázta a tartós bérletet, ezzel próbálta kizárni a felelősségét a termék esetleges hibáiért.

Előadta azt is, hogy az alperes által szolgáltatott eszközök hibásak voltak, fizikai átadásuk ugyan megtörtént, de az átadás-átvételre, a próbaüzemre a gépek hibái miatt nem került sor. Rámutatott, hogy sikeres üzembe helyezési eljárás hiányában nem készült el a lízingszerződések 2. számú mellékletét képező adásvételi szerződések VI.4. pontja szerinti üzembe helyezési jegyzőkönyv. Állította, hogy a lízingszerződések VI. pontja szerinti átadás-átvételi eljárás nem valósult meg, az arról készítendő, mindhárom fél által aláírandó jegyzőkönyv elmaradása a szavatossági jogokra is kihat. Álláspontja szerint amiatt, hogy a lízingtárgyak nem feleltek meg a szerződésből eredő céljuknak, működésre alkalmatlanok voltak, kizárt, hogy az alperesnek a szerződésből eredő lízingdíj követelése álljon fenn a felperessel szemben. A lízingtárgyak átadás-átvételének elmaradása az alperes jogosulti késedelmét jelenti, ami kizárja a kötelezett felperes egyidejű késedelmét.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy a felek között 2007. szeptember 24-én zártvégű pénzügyi lízingszerződések jöttek létre, amelyek értelmében a felperes visszlízing keretében lízingbe vette a ... gyártmányú gumihulladék előaprító berendezést és granuláló gépsort. A visszlízing lényege abban állt, hogy az alperes lízingbeadóként a felperestől megvásárolt eszközöket adta lízingbe a felperes számára, amelyhez kapcsolódóan az alperes mint vevő és a felperes mint eladó között 2007. szeptember 24-én adásvételi szerződések is létrejöttek. Az eszközök 3.600.000,- euró + áfa vételárából az alperes 3.100.000,- euró összeget finanszírozott. Kifejtette, hogy a lízingtárgyak szállítására, alperes részére történő átadására a felperes részéről két egységben került sor, az első lízingszerződés szerinti eszközöket 2007. október 11-én, a második lízingszerződés tárgyát képező eszközöket 2008. január 28-án adta át a lízingbevevő felperes az alperesnek. Állította, hogy az alperes a lízingszerződésekben rögzített finanszírozási feladatának eleget tett, a lízingtárgyak átadásra kerültek a 2007. október 11-i, 2008. január 28-i átadás-átvételi jegyzőkönyvek szerint.

Vitatta a színlelt szerződéssel kapcsolatos felperesi állítást is, és kijelentette, hogy az alperes működési tevékenysége körében pénzügyi lízingszerződéseket köt, a perbeli szerződés esetében is ennek megkötésére irányult az akarata.

Arra is hivatkozott, hogy zártvégű pénzügyi lízingszerződéssel hitelnyújtásra kerül

sor, a dolog elpusztulásának, értékcsökkenésének veszélyét a lízingbevevő viseli, aki akkor is köteles lízingdíjat fizetni, ha a lízingtárgy rajta kívülálló okból nem használható. A felek közti szerződések - a bírósági gyakorlattal összhangban - kizárták az alperes szavatosságon, jótálláson alapuló felelősségét az eszközök hibái vonatkozásában. A felperes a hibás teljesítés miatti igényét a lízingtárgyak gyártójával, szállítójával szemben érvényesítheti.

Az ÁSZF 4.4., 4.5., 5.3. és 11.2. pontjaira utalással hangsúlyozta, hogy mivel a lízingtárgyakat a felperes választotta ki, a jótállási, szavatossági jogokat az alperes a felperesre engedményezte, a felperes szavatolta az átadás-átvételi jegyzőkönyvben, hogy az eszközök a kikötött tulajdonságokkal rendelkeznek, rendeltetésszerű használatra alkalmasak, az alperest lízingbeadóként nem terheli felelősség az adásvételi szerződésben foglalt szállítási kötelezettség teljesítéséért, a lízingbevevőt ért esetleges károkért, a lízingtárgyak használhatóságáért, megfeleléséért.

Előadta azt is, hogy a felperesnek a lízingszerződésekből eredően, 2011. december 31-ével 2.338.828,67,- euró elismert tartozása állt fenn, 2011. decemberétől lízingdíj fizetési kötelezettségének egyáltalán nem tett eleget, ezért az alperes 2012. május 8-án a lízingszerződéseket azonnali hatállyal felmondta. Megjegyezte, hogy a felperes korábban minőségi kifogását az alperessel nem közölte, az alperessel szembeni tartozása fennállását és a felmondás jogszerűségét is csupán 2012. őszétől kezdődően tette vitássá.

Hivatkozott arra is, hogy nem teljesülnek a megállapítási kereset Pp. 123. §-a szerinti feltételei.

Utalt arra is, hogy az adásvételi szerződések III.2.3. pontjának megfelelően, a gyártó által kiadott jóteljesítési garancia miatt a vételár maradéktalanul kifizetésre került, függetlenül attól, hogy az eszközök üzembe helyezése megtörtént-e avagy sem.

Állította azt is, hogy a lízingszerződések megkötésekor rendelkezett a szükséges PSZÁF engedélyekkel, egyben rámutatott, hogy az engedély esetleges hiánya nem eredményezné a felperessel kötött szerződések érvénytelenségét, a Hpt. ettől eltérő rendelkezése hiányában.

Az elsőfokú bíróság a 2013. október 25-én kelt 29.G.40.828/2013/35. számú ítéletében a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5.715.000,- Ft perköltséget.

Határozata indokolása szerint a Ptk. 200. § (1) bekezdésére, 205. § (1) bekezdésére, 207. § (1), (6) bekezdésére hivatkozással és a bizonyítékok Pp. 206. §-a szerinti értékelésével megalapozatlannak találta a színlelt szerződéssel kapcsolatos felperesi hivatkozást, a szerződési akarat kétoldalú tudatos színlelésének hiányában.

Kifejtette, hogy a lízingszerződés az adásvételi és a bérleti szerződés ismérveit is magában foglaló, a gazdasági életben kialakult, de a Ptk.-ban nem nevesített atipikus szerződési forma egy típusa a pénzügyi és egy további az operatív lízing. A pénzügyi lízing jellemző tulajdonsága a Hpt. 3. § (1) bekezdés c) pontja szerint, hogy a lízingbeadó a lízingtárgy beszerzéséhez fedezetet nyújt, lényegében hitelezési jogviszony jön létre a felek között. A kockázatviselés kötelezettje a

lízingbevevő, ezért érvényesen kerül kizárásra a lízingbeadó kellékszavatossági felelőssége a lízingtárgy használhatósága tekintetében. Rögzítette, hogy a konstrukcióban alkalmazott gyakorlat szerint a lízingbeadó átruházza a lízingbevevőre a szállítási vagy adásvételi szerződésből eredő jogokat. A pénzügyi visszlízing abban más, hogy a lízingbeadó által nyújtott finanszírozási összeg segítségével először a lízingbeadó szerzi meg a lízingtárgy tulajdonjogát, majd azt lízingelés céljából értékesíti a lízingbevevőnek, operatív lízing (tartós bérlet) esetén pedig a finanszírozás célja más, az eszköz használatba adása, a futamidő lejártával annak visszaszolgáltatásával.

Leszögezte az elsőfokú bíróság, hogy a felek szerződésben rögzített üzleti akaratát támasztotta alá az ÁSZF 15.3.1., az adásvételi szerződések 1.2. és a lízingszerződések 11.1. pontja, továbbá a tulajdonjog átruházási nyilatkozatok is. Rögzítette, hogy **H. E.** tanúvallomása is azt támasztotta alá, hogy az alperes szerződési akaratára pénzügyi lízingszerződés megkötésére irányult, továbbá azt is, hogy a felperes előadását **Sz. K.** tanú sem támasztotta alá. Megjegyezte, hogy az egyoldalú színlelés, a fél titkos fenntartása avagy rejtett indoka közömbös volt a szerződés érvényessége szempontjából a Ptk. 207. § (3) bekezdése szerint.

A perbeli lízingszerződések hatályba lépésével kapcsolatban abból indult ki az elsőfokú bíróság, hogy annak feltételeit a szerződések IX. pontja tartalmazta. Megállapította, hogy az ott felsorolt dokumentumok aláírása nem volt vitás a perben, továbbá azt is, hogy a hatályba lépés feltételeként a felperes által megjelölt üzembe helyezés - sem az okiratok, sem **H. E.** tanúvallomása szerint - nem volt feltétele a szerződések hatálya beállásának, az utolsó vételárrész kifizetésének pedig azért nem, mert a gyártó jóteljesítési garanciát adott.

Rámutatott arra is, hogy a lízingszerződések VII.3.f) pontja az üzembe helyezés elmaradásának esetére elállási jogot biztosított az alperesnek, az adásvételi szerződések VI.3. pontja értelmében pedig a felperes szerződéses kötelezettségébe tartozott az üzembe helyezési eljárás lefolytatása.

Mindezek alapján megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a lízingtárgyak nem megfelelő működése, az, hogy nem dolgozták fel a várt mennyiséget, nem jelentette azt, hogy a szerződések ne léptek volna hatályba. A próbaüzem elmaradása, sikertelensége szavatossági, jótállási kérdés volt. Figyelemmel arra is, hogy a felperes választotta ki a lízingelt berendezéseket, arra a további következtetésre jutott, hogy az ÁSZF 11.1. és 11.2. pontjai, valamint a felperes és a ... GmbH közti 2007. szeptember 24-i keretmegállapodás alapján okszerű és a Ptk. 314. § (2) bekezdésének megfelelő volt a lízingszerződésekben foglalt szabályozás, hogy az alperes szavatossági felelőssége kizárásra került. A lízingtárgy károsodásáért, megsemmisüléséért való kárveszélyt a lízingbeadó alperes jogszerűen hárította át a felperesre, a jogszabályoknak megfelelően zárta ki a lízingtárgy használhatóságáért való felelősségét. Leszögezte, hogy a felperes a háromoldalú szerződéses jogviszonyban - nem a hitelezési szolgáltatásra engedéllyel rendelkező alperessel szemben, hanem - a lízingtárgy gyártására kötelezett, jótállási, kellékszavatossági felelősséggel tartozó gyártóval szemben léphet fel.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróság a pénzügyi szolgáltatáshoz megkövetelt engedélyek hiányával kapcsolatos felperesi hivatkozást sem, mivel az alperes rendelkezett a pénzügyi lízingszerződések megkötésére vonatkozó PSZÁF

engedélyekkel. Megjegyezte ugyanakkor azt is, hogy - nem a szerződés megkötéséhez, hanem a tevékenység üzletszerű folytatásához szükséges - engedély esetleges hiánya sem eredményezte volna a perbeli szerződés érvénytelenségét.

Az elsőfokú bíróság ezért jogalapja hiányában utasította el a felperes kártérítés jogcímén támasztott kereseti igényét, és az alaptalannak talált kereseti érvelés miatt nem adott helyt a tartozás fennállása hiányának megállapítása iránti kereseti kérelemnek sem.

Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a keresete szerinti döntés meghozatalát kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítélet megalapozatlan, az elsőfokú bíróság a megállapított tényállás alapján téves jogi következtetésre jutott.

Állította, hogy a felek között nem pénzügyi lízingszerződések, hanem tartós bérleti megállapodások jöttek létre, továbbá azt is, hogy mivel az alperesnek nem volt engedélye pénzügyi lízingszerződések üzletszerű megkötésére, a perbeli lízingszerződések jogszabályba ütközés miatt semmissek a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint, a Hpt. 3. § (1) bekezdés c) pontjára, az EBH 1999/28. számon közzétett eseti döntésre is tekintettel, az érvénytelenség jogkövetkezménye az eredeti állapot helyreállítása. Előadta, hogy a PSZÁF E-I-30/2006. számú engedélye alapján az alperesnek kizárólag ingatlan, gépjármű és egyéb, máshova nem sorolt eszköz pénzügyi lízingbe adásra volt jogosultsága, számára a 2008. október 7-i E-I-958/2008. számú PSZÁF határozat engedélyezte gépek, berendezések lízingbe adását. Kifejtette, hogy a perbeli szerződések megkötésekor az alperes tisztában volt azzal, hogy nem köthet pénzügyi lízingszerződést a felperessel, a felek között a megkötött szerződéssel leplezett, tartós bérleti szerződés jöhetett létre. A felperes számára a szerződési konstrukció közömbös volt, akaratlanul lett részese a színlelésnek. Álláspontja szerint megállapítható mindkét szerződő fél részéről a színlelés, a felek közti jogviszonyt a tartós bérlet szabályai szerint kell elbírálni, az alperest szavatosság terheli a szolgáltatott dolog hibájáért.

A felek között a Fővárosi Törvényszék előtt 21.G.42.166/2013. számon folyó peres eljárásban kért biztosítási intézkedéssel kapcsolatos cselekményekre utalva, hivatkozott arra is a fellebbezésében, hogy az alperes magatartása a tisztességtelen piaci magatartásról szóló 1996. évi LVII. törvénybe (a továbbiakban: Tptv.) is ütközik, illetve hogy a perbeli szerződések a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint jóerkölcsbe ütközés miatt semmissek.

Hangsúlyozta, hogy nem egyedi, nem eseti jelleggel, hanem üzletszerű tevékenység keretében kötött szerződések esetében az előírt engedély hiányának a semmisség volt a jogkövetkezménye, illetőleg legalább annak megállapítása, hogy a perbeli lízingszerződés az alperes tudatos, a felperes akaratlan, az alperes megtévesztésén alapuló színlelésére tekintettel megdől, a felek jogviszonya tartós bérletnek tekintendő.

Álláspontja szerint téves az elsőfokú ítélet üzembe helyezési kötelezettséggel kapcsolatos megállapítása is, mivel az adásvételi szerződés VI.4. pontja szerint szükséges volt az alperes szerződésszerű teljesítéséhez a berendezések

működőképes átadása, az, hogy az üzemszerű működést igazoló üzembe helyezésre, ennek tárgyában a felek által aláírt jegyzőkönyv felvételére sor kerüljön. Ennek hiányában az alperes késedelembe esett, szerződésszegést követett el, a Ptk. 302. § b) pontja, 299. § (1) bekezdése, 318. §-a alapján köteles megtéríteni a felperes késedelemből eredő, illetőleg a bérleti szerződés megszegésével okozott kárát. Késedelme egyúttal kizárja a felperes késedelmét, az alperesnek nem állhat fenn lízingdíj követelése a Ptk. 303. § (3) bekezdése alapján.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a felperes - többször módosított, pontosított - kereseti állításait az elsőfokú eljárás alatt részletesen, okiratokkal cáfolta, mind a hibás teljesítéssel, mind a szerződési akarattal, mind pedig a pénzügyi lízing nyújtásához szükséges engedélyekkel kapcsolatban.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen feltárt tényállásból helytálló jogi következtetést vont le, az irányadó jogszabályokat helyesen alkalmazta.

Rámutatott, hogy a PSZÁF E-I-30/2006. számú engedélyével a Hpt. 3. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott pénzügyi lízing szolgáltatást engedélyezte, gépjárműlízingre, általános eszközlízingre és ingatlanlízingre vonatkozó termékkorlátozással, az ezt követő, 2008. október 7-i E-I-958/2008. számú határozat az alperes tevékenységi körének kibővítését célozta, tárgya nem pénzügyi lízing, hanem hitel- és pénzkölcsön nyújtása volt, a Hpt. 3. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott hitel- és pénzkölcsön nyújtásának pénzügyi szolgáltatási tevékenységére vonatkozott. Állította ezzel kapcsolatban, hogy a felperes valótlan nyilatkozatai a Pp. 8. §-ába is ütköznek, és azt is, hogy a PSZÁF engedély nem bír jelentőséggel, esetleges hiánya nem eredményezné a megkötött szerződés érvénytelenségét az egységes bírói gyakorlat szerint (BDT 2006/1450, BDT 2007/1643). Rámutatott a felperes előadásában rejlő ellentmondásokra, egyrészt a semmisség jogkövetkezményeivel kapcsolatban, másrészt a színleltség alapjául az elsőfokú eljárás során, illetve a fellebbezésében tett előadásai tekintetében. Hangsúlyozta, hogy egyik gondolatmenet alapján sem állapítható meg a színleltség, a valamennyi ügyletkötő fél részéről fennálló, tudatos és célzatos színlelés.

Megjegyezte azt is, hogy operatív lízing esetén is a lízingbevevő választja ki a bérbe veendő eszközt, amely cselekménynek megfelelően, ez esetben is kizárásra kerül a lízingbeadó szavatossági felelőssége a lízingbevevő által kiválasztott eszköz esetleges hibáiért. Az ING csoport tartós bérbeadással foglalkozó tagjának - az iratokhoz csatolt - általános szerződési feltételeire, **Sz. K.** tanúvallomására és a felperesnek a gyártó felé címzett hibabejelentéseire hivatkozással utalt arra is, hogy mindezek ugyancsak alátámasztják, hogy az alperes szavatossági felelőssége kizárásra került, és azt is, hogy minderről valamennyi fél tudott.

Álláspontja szerint helyesen rögzíti az elsőfokú ítélet, hogy kifejezett és egyértelmű, továbbá jogszerű szerződéses rendelkezések szabályozták az alperes kötelezettségi felelősségének kizárását.

Az üzembe helyezés felperes által állított elmaradásával kapcsolatban - szavatossági felelőssége hiányán túl - hangsúlyozta azt is, hogy a becsatolt átadás-átvételi jegyzőkönyvekben a felperes lízingbevevő volt az, aki szavatolta az alperes

számára, hogy az eszközök rendelkeznek az adásvételi és a lízingszerződésben rögzített tulajdonságokkal, a rendeltetésszerű használatra alkalmasak.

Állította, hogy az alperes igazolta az elsőfokú eljárás során, hogy nem szegte meg a lízingszerződéseket, mulasztás az üzembe helyezéssel kapcsolatban sem terhelte.

A BDT 2011/2553. számú eseti döntésre hivatkozással kifejtette azt is, hogy a pénzügyi lízing tényleges hitelnyújtás, a dolog elpusztulásának vagy értékcsökkenésének veszélyét a lízingbe vevő viseli, továbbá azt is, hogy az alperes a lízingbeadóként rá háruló kötelezettségeket - mind a birtokba adással megvalósuló lízingbeadást, mind pedig az eszközök használatba vételéhez szükséges finanszírozást - teljesítette. Az eszközök lízingbe adása megtörtént, a 2007. október 11-i és a 2008. január 28-i, átadás-átvételtől és birtokba adásról szóló jegyzőkönyvekkel az alperes mint lízingbeadó általi birtokba vétellel egyidejűleg automatikusan megvalósult az eszközök lízingbevevő felperes részére történt birtokba adása is a szerződések értelmében.

Álláspontja szerint helyes az az ítéletbeli megállapítás is, hogy az üzembe helyezés nem képezte a lízingszerződés hatályba lépésének feltételét, továbbá hogy tanúvallomás által igazoltan az eszközök vételárának utolsó - 240.000,- euró összegű - részlete megfizetésének sem volt feltétele az üzembe helyezés, mivel az adásvételi szerződés III.2.2. pontja szerint a gyártó 2008. február 28-ig, az utolsó vételárrésszel egyező összegű jóteljesítési garanciát bocsátott ki.

Megjegyezte, hogy a felperesnek az üzembe helyezés elmaradásával kapcsolatos állítása ellentétben állt **Sz. K.**-nak a Pesti Központi Kerületi Bíróságon tett - a termelő és feldolgozó tevékenység 2008. december 2-i megkezdésére vonatkozó - tanúvallomásával, továbbá azt is, hogy a felperes ebben a körben olyan feltételek teljesülésének elmaradását hárítja az alperesre, amelynek kötelezettje maga volt.

Bejelentette, hogy a felek között 21.G.42.166/2013. számon folyó perben 2013. november 19-én meghozott elsőfokú ítéletben a bíróság helyt adott az alperes keresetének, és kötelezte a felperest 2.403.832,92.- euró, valamint annak járulékai megfizetésére, az ... Kft. II. rendű alperest 2.150.000,- euró erejéig egyetemlegesen, megállapításra került a felperes sorozatos szerződésszegése miatt az is, hogy az alperes jogszerűen mondta fel a lízingszerződéseket, a felperes, valamint az ... Kft. tartozik az alperes által követelt összeggel.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan állapította meg, azonban érdemben helytálló jogi következtetéssel utasította el a keresetet.

A másodfokú bíróság kiegészíti a tényállást a felek közti tényleges és teljes szerződéses konstrukció adataival az alábbiak szerint.

2007. szeptember 24-én a felperes és a ... GmbH mint szállító között 513158 számú megbízási, szállítási szerződés jött létre, amelyben a szállító egy személy- és teherautó-abroncsból gumiőrlemény előállítására alkalmas, gumibroncs

újrahasznosító berendezés szállítását vállalta a felperes részére, 4.800.000,- euró vételár ellenében. Az írásbeli megállapodás tartalmazta a berendezés műszaki adatain túlmenően azt is, hogy a teljes szállítmány kettő szállítási egységben kerül átadásra, szállításra, összeszerelésre, üzembe helyezésre és elszámolásra. Az első, a teljes előaprítás és granulálás főbb elemeit tartalmazó szállítási egység nettó vételára 3.600.000,- euró, a második, az őrléménykészítés többi részét, a teljes granulátumtisztítást tartalmazó szállítási egység nettó vételára 1.200.000,- euró, amely összegeket a felperesnek a németországi átadás után, kiszállítás előtt kellett teljesítenie. A szerződés tartalmazta azt is, hogy a szállító személyzete részéről, a telepítés helyszínén történik a szerelés és az üzembe helyezés. A szállító 12 hónap vagy 2000 üzemóra eléréséig jótállási kötelezettséget vállalt a berendezésekért.

A peres felek által 2007. szeptember 24-én megkötött adásvételi szerződések III.2.2. pontjai rendelkeztek az alperes által fizetendő vételár elszámolásáról. A 100626-FL-0 számú lízingszerződéshez kapcsolódó adásvételi szerződés szerint az alperes beszámíthatta a 3.600.000,- euró + áfa vételárba a felperes által a lízingszerződés alapján fizetendő első lízingdíj (őnerő) 500.000,- euró összegét, továbbá a vételárat terhelő áfa 710.000,- euró összegét, és rögzítésre került, hogy ennek eredményeként a csökkentett összeget fizeti meg a felperesnek, vagy az általa megjelölt harmadik személynek, banki átutalással.

A 100627-FL-0 számú lízingszerződéshez kapcsolódó adásvételi szerződés értelmében az alperes a vételárat terhelő áfa 240.000,- euró összegét volt jogosult beszámítani az 1.200.000,- euró + áfa vételárba, rögzítve, hogy ennek következtében 960.000,- euró összeget kell megfizetnie a felperesnek vagy az általa megjelölt harmadik személynek, banki átutalással. A III.2.3. pontban kikötötték továbbá azt is, hogy az alperes 240.000,- euró összegű vételárrészt (visszatartás) a két lízingszerződés tárgyát képező eszközök együttes és hibátlan üzembe helyezését követő 10 napon belül köteles megfizetni, kivéve ha az eszköz gyártója a 2.1. pontban rögzített esedékességi időpontot 10 nappal megelőzően, legalább 2008. február 28-ig érvényes, 240.000,- euró összegű jótéljesítési bankgaranciát bocsát ki, ez esetben ugyanis a visszatartás összege a 2.1. pont szerint esedékes.

A felek közti adásvételi szerződések VI/6. pontja értelmében a felperest kötbérfizetési kötelezettség terhelte - az eszköz nettó vételárának 0,05 %-ának megfelelő mértékben - az átadás-átvétel időpontjának vagy az üzembe helyezés adásvételi szerződésben meghatározott időpontjának késedelmes teljesítése esetén.

A felperes - az egyes lízingszerződések számát is feltüntetve - az 1. szállítási egység vételára címén 2007. október 11-i teljesítéssel 3.600.000,- euró + áfa összegben, a 2. számú szállítási egység vételára címén 2008. február 7-i teljesítés időponttal 1.200.000,- euró + áfa összegben állította ki számláit az alperessel szemben.

Az alperes vételár fizetési kötelezettségének eleget tett, 2007. október 19-én 3.100.000,- euró, 2008. március 3-án pedig - a gyártó 2007. december 2-én kiadott jótéljesítési garanciája és a felperes 2008. február 7-én kelt kérelme alapján - 1.200.000,- euró összegeket átutalással megfizetett a gyártó felé.

Az így kiegészített tényállás alapján a másodfokú bíróság osztotta a Fővárosi Törvényszék jogi álláspontját, egyfelől a felek közti megállapodásokban foglalt szerződési akarat tekintetében, másfelől abban is, hogy az üzembe helyezéssel kapcsolatban az alperesre nem hárult szerződéses feladat, illetőleg hogy az üzembe helyezés tényéhez nem a szerződés hatályának beállta, hanem egyéb jogkövetkezmények kapcsolódtak.

Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a felek közti szerződéseket, a Ptk. 207. § (1), (6) bekezdéseit helyesen alkalmazva és az egységes bírói gyakorlatnak megfelelően vizsgálta a kereset alapjául állított színleltiséget. Helytállóan tartotta szem előtt azt, hogy a színlelés nem egyoldalú, hanem valamennyi szerződő fél esetén fennálló, tudatos magatartás, hogy a szerződés akkor színlelt, ha a szerződő felek harmadik személy felé azt a látszatot kívánják kelteni, hogy köztük meghatározott tartalommal szerződés jött létre, ugyanakkor köztük ilyen szerződés nincs; kölcsönösen, egyező akarattal palástolják, hogy a ténylegesen megkötött szerződés helyett más tartalommal, más joghatást kiváltó szerződést kötöttek. A szerződés csak az esetben tekinthető színleltnek, ha a színlelés az ügyleti akaratot érinti és valamennyi szerződő fél részéről fennáll (BDT 2008/1742., BDT 2007/1627., BH 2001/29., BDT 2008/1857.).

Helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes nem igazolta a mindkét fél részéről fennálló, kétoldalú, az ügyleti akaratot érintő színlelést. A bizonyítékok okszerű mérlegelésével tárta fel és rögzítette a felek valódi ügyleti szándékát, hogy a felperes által kiválasztott, gumiörlemény előállítására alkalmas - a felperes gazdasági tevékenységében hasznosítani kívánt - berendezés megvásárlásának finanszírozása érdekében, a későbbi (ténylegesen ugyanazon napon megkötött) lízingbe adás céljából egyrészt adásvételi szerződések, másrészt lízingszerződések jöttek létre a felek között, visszlízing konstrukció alkalmazásával.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra, hogy a felperes nem hivatkozott a fellebbezésében olyan új tényre, bizonyítékra, amely alkalmas lett volna az elsőfokú bíróság ítélete megváltoztatására, az elsőfokú bíróság által figyelembe vett bizonyítékok felülmérlegelésére.

Rögzíti továbbá, hogy osztotta az elsőfokú ítélet indokolását - egyben az alperes fellebbezési ellenkérelmét - abban is, hogy a perbeli szerződések megkötésekor az alperes rendelkezett a szükséges, a Hpt. 3. § (1) bekezdés c) pontja, 3. § (3)-(4) bekezdése, illetve a 2. számú mellékletének I/11. pontja szerinti pénzügyi lízing pénzügyi szolgáltatásának végzéséhez megkövetelt - a perbeli lízingszerződések érvényességére kihatással nem bíró - PSZÁF engedéllyel.

Leszögezi egyúttal, hogy a Hpt. 2. számú mellékletének I/11. pontja szerint pénzügyi lízing az a tevékenység, amelynek során a lízingbeadó ingatlan vagy ingó dolog tulajdonjogát, illetve vagyoni értékű jogot a lízingbevevő megbízása szerint abból a célból szerzi meg, hogy azt a lízingbevevő határozott idejű használatába adja oly módon, hogy az a lízingbevevő könyveiben kerül kimutatásra. A használatba adással a lízingbevevő a) viseli a kárveszély átszállásából származó

kockázatot, b) a hasznok szedésére jogosulttá válik, c) viseli a közvetlen terheket (ideértve a fenntartási és amortizációs költségeket is), d) jogosultságot szerez arra, hogy a szerződésben kikötött időtartam lejártával a lízingdíj teljes tőketörlesztő és kamattörlesztő részének, valamint a szerződésben kikötött maradványérték megfizetésével a dolgon ő vagy az általa megjelölt személy tulajdonjogot szerezzen. Ha a lízingbevevő nem él e jogával, a lízing tárgya visszakérül a lízingbeadó birtokába és könyveibe. A felek a szerződésben kötik ki a lízingdíj tőkerészét - amely a lízingbe adott vagyontárgy, vagyoni értékű jog szerződés szerinti árával azonos -, valamint kamatrészét és a törlesztésének ütemezését.

Helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság a perbeli szerződések hatálybalépésének feltételeit, és azt is, hogy a felperes szerződéses kötelezettségébe tartozott a finanszírozott berendezések üzembe helyezése. Ennek elmaradása, illetőleg - ténylegesen - a sikertelensége, az, hogy a vásárolt berendezések nem voltak képesek elérni a felperes és a gyártó közti szállítási szerződésben kikötött teljesítményt, nem bírt jelentőséggel a berendezés finanszírozására az alperessel kötött szerződések érvényessége, hatályossága szempontjából, és nem érintette a felperes lízingszerződésből fakadó lízingdíj fizetési kötelezettségét sem.

A fellebbezésnek a tisztességtelen piaci magatartás tilalmáról szóló törvénnyel, erre is alapítottnak a jóerkölcsbe ütközés miatti semmisséggel kapcsolatos hivatkozásával kapcsolatban rögzíti a Fővárosi Ítéltábla, hogy ez nem volt határidőn belül előterjesztett nyilatkozatnak tekinthető a Pp. 141. § (6) bekezdésében, 235. § (1) bekezdésében foglalt előírások szerint, azonban a másodfokú bíróság az iránymutató bírósági gyakorlat alapján - az elsőfokú eljárás adatai figyelembevételével - vizsgálta az esetleges semmisségi okot.

A 2/2010. (VI.28.) PK vélemény 4. pontja és az 1/2005. (VI.15.) PK vélemény alapján azonban nem találta alaposnak a fellebbezésben foglalt érvelést, a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapján ugyanis nem volt megállapítható a perbeli lízingszerződések nyilvánvaló semmissége, jóerkölcsbe ütközés miatti érvénytelensége sem. A pénzügyi lízing jogszabályban rendezett fogalmára, tartalmára és az egyes lízingtípusok gyakorlatban alkalmazott és elfogadott megoldásaira, valamint az elsőfokú bíróság által indokoltan figyelembe vett Ptk. 314. § (2) bekezdésére figyelemmel sem a perbeli lízingszerződésekkel, az alkalmazott konstrukcióval elérni kívánt cél, sem pedig a felek által vállalt kötelezettség jellege, a szerződés tárgya nem ütközött az általánosan elfogadott erkölcsi normákba. Nem volt levonható az a következtetés, hogy az általános társadalmi megítélés egyértelműen tisztességtelennek minősítette volna a perbeli szerződéses konstrukciót.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - részben kiegészített indokolással - helybenhagyta.

Mivel a fellebbezés nem vezetett eredményre, a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság kötelezte a felperest az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költsége megfizetésére; annak

mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5)-(6) bekezdései alapján, mérlegeléssel állapította meg.

Budapest, 2014. év március hó 20. napján

Dr. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

. Gáspár Mónika s.k.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

bírószági tisztviselő